

Тетяна Семенчук
старший викладач,
Київська державна академія водного транспорту
ім. гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного,
м. Київ

ВИЗНАЧЕННЯ ПРИОРІТЕТНОСТІ ЩОДО ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ МАЛОГО БІЗНЕСУ

Щорічне зростання кількості малих підприємств, а також наявність безлічі, часто однакових, державних програм їх підтримки, на жаль, зовсім не відображається на збільшенні обсягів їх виробництва, фінансових результатів та на їх внесок до розвитку економіки країни в цілому. Ця невідповідність кількості малих підприємств та їх очікувальних результатів свідчить про неефективність діяльності вище згаданих програм підтримки розвитку малого підприємництва. Зазначені недоліки як і інші проблеми цього сектору залишаються досить актуальними для економіки нашої країни.

В розвинутих країнах малий та середній бізнес здійснює суттєвий вплив на економічний розвиток країни. Вплив цього сектору на макроекономічні показники є безумовним. Найбільша кількість малих підприємств – 19300 тисяч знаходиться в США, їхній внесок до ВВП країни становить 55%, окрім того, ці малі підприємства забезпечують роботою 54% зайнятого населення США [1]. За звітними даними Держкомстату України [3], за 2009 року кількість суб'єктів малого підприємництва в Україні збільшилася на 3,6%, до 338,133 тис.грн., а об'єм реалізованих ними товарів, робіт і послуг зменшився на 7,5 % та склала 455,431 млн грн. Частка продукції малих компаній в структурі економіки країни збільшилася на 0,3 %, до 16,6 %. [2].

Економісти здивовані такими цифрами - відсутність реформ повинна була привести до скорочення в економіці частки малого бізнесу, як це було в 2008 році. Єдиним поясненням, на думку експертів, може бути штучне дроблення компаній з метою податкової мінімізації.

Дані незрівнянні із показниками розвинених країн. Сектор малого підприємництва має свої проблеми. Однією з них є - неефективна діяльність самих малих підприємств, стабільно зростаюча кількість, яких зовсім не забезпечує зростаючий обсяг виробництва та прибутковості малих підприємств. Так, кількість малих підприємств в 2002 році становила 173404 одиниць, на кінець 2007 року ця кількість зросла в 1,5 рази, а в 2009 році ця кількість зросла в 2 рази при цьому частка малих підприємств у загальному обсязі виробленої продукції, робіт, послуг (без ПДВ і акцизу) в цілому по економіці в 2002 році була 11,3%, в 2007 році вона зменшилася до 6,7 %, а в 2009 році знизилась до 4,4 %. Здається, що чим більше малих підприємств на Україні, тим гірше вони працюють. Така ситуація склалася навіть при існуванні різноманітних програм підтримки малого підприємництва, в тому числі і на державному рівні.

Таким чином, на головний макроекономічний показник країни – ВВП, впливає не кількість малих підприємств, і навіть не стільки їх галузева належність, скільки їх ефективність діяльності – показники прибутковості та обсягу виробленої продукції. Саме ефективність діяльності малого бізнесу повинна стати передумовою та метою для розробки диференційованих програм з їх підтримки.

Література

1. Мазур О.Є. Напрями фінансової підтримки малого бізнесу. // Фінанси України. – 2001. - № 4.
2. www.kommersant.ua – Журнал «Комерсант» - № 183 від 14.10.2008р.

3. www.ukrstat.gov.ua

Елла Сисак
аспірант,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

ЗЕМЛЯ – ОБ'ЄКТ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ В АГРОПІДПРИЄМСТВАХ

Сфера земельних відносин наразі зазнає глобальних змін. Однак час спливає, кількість нормативних документів зростає, а проблеми не зникають. Земля посідає одне з найважливіших місць у системі цінностей держави. Згідно зі ст. 1 Земельного кодексу України (далі- ЗКУ) “земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охоронною держави”. Право власності на землю передбачає можливість її використання в господарській діяльності і вимагає від суб'єктів цього права виконання їх обов'язків, а саме, правильне та своєчасне відображення землі та операцій з нею в бухгалтерському обліку. Крім того, землю можна використовувати як територіальний базис, природний ресурс і основний засіб виробництва. Для цілей бухгалтерського обліку земельні ділянки класифікують як один з видів основних засобів.

Проблематика відображення земельної ділянки в бухгалтерському обліку у складі основних засобів, є предметом досліджень широкого кола вітчизняних та зарубіжних науковців, зокрема таких, як Л.І. Антіпова, Ф.Ф. Бутинець, Б.С. Гузар, А.Є. Данкевич, М.Я. Дем'яненко, С.І. Дерев'янку, В.А. Дерій, В.М. Жук, Г.Г. Кірейцев, В.Г.Лінник, О.О. Петрова, П.Т. Саблук, Л.К. Сук, А.М. Третяк, В.М. Трегобчук, В.П. Ярмоленко та інших вчених.

В процесі даного дослідження необхідно визначити концептуальні основи бухгалтерського обліку земельних ресурсів в структурі основних засобів підприємств. З огляду на сказане, основними завданнями даної публікації є детальний огляд операцій із землею, характеристика земельної ділянки в контексті об'єкт власності та об'єкт основних засобів.

Земельні ресурси є об'єктом бухгалтерського обліку, що потребує систематичного відображення в обліку. Земля є основним господарським засобом, який не може бути замінений іншими засобами виробництва та має довготривалий строк користування. Виходячи з особливості землі як виробничого фактору та її облікових властивостей, земельні ресурси набувають абсолютної ознаки активу, оскільки в майбутньому підприємство може одержати від земельних ресурсів економічні вигоди.

В своєму природному стані земля не має меж, тому право власності на землю виникає після поділу її на окремі земельні ділянки. В ст.79 ЗКУ дано слідує визначення земельної ділянки, що це частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами [1]. Без поділу землі на ділянки не можливе її використання в цивільному обігу та господарській діяльності. Звідси також впливає і головні облікові особливості землі, що об'єктом обліку є не земля, а окремі земельні ділянки.

Земельні ділянки визнаються активами, враховуються у складі основних засобів, але не підлягають амортизації (п 22 П(С)БО № 7 “Основні засоби”) і класифікують землю на два відокремлених елементи: земельні ділянки та капітальні витрати на поліпшення земель. Для обліку й узагальнення інформації про наявність і рух земель передбачено у Плані рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств, затверджений наказом Міністерства фінансів України від 30.11.99р. № 291, субрахунок 101 “Земельні ділянки” у складі рахунка 10 “Основні засоби”. Для підвищення аналітичності